

— Чухъ и знаѣхъ. Тѣй наричанитѣ „sarmentitii и semaxii“ . . . Ще ги облѣчатъ въ черни туники, натопени съ смола, ще ги привържатъ за стѣлбове и ще ги запалѣтъ . . . Ахъ, дано само тѣхниятъ богъ не испрати нѣкакви бѣдствия.. Semaxii! — това е страшно наказание.

— По-добрѣ, защото тогава не ще има кръвъ, — отговори Хилонъ. — Кажи на роба да ми поднесе гърнето до устата. Искамъ да пиѣхъ, но разливамъ виното, защото ръката ми трепери отъ старостъ.

Другитѣ сѣщо разговаряхъ за християнитѣ. Стариятъ Домиций Аферъ се гаврѣше надъ тѣхъ.

— Тѣ сѣ толкова много, — говорѣше той, — че можехъ да повдигнатъ междусобна война, и забѣлѣжете, че имаше опасение да не земѣтъ да се бранѣтъ. А тѣ умиратъ като овци.

— Нека се опитатъ да умиратъ иначе! каза Тигелинъ.

А Петроний отвърнѣ:

— Вие се лѣжете. Тѣ се бранѣтъ.

— Какъ?

— Съ тѣрпѣние.

— Това е ново сръдство!

— Несъмнѣно. Но вие не можете да кажете, че тѣ умиратъ като обикновени прѣстѣпници.

— Не! Тѣ умиратъ така, като че ли прѣстѣпници сѣ тѣзи, които ги осѣждатъ, тоестъ ние и цѣлия римски народъ.

— Каква дивотия, — отговори Тигелинъ.

— *Hic Abdera!* *) — отговори Петроний.

Но другитѣ, поразени отъ остротата на неговата забѣлѣжка, взехъ да се гледатъ съ изумление и да повтарятъ:

— Наистина! Въ тѣхната смъртъ има нѣщо необикновено.

— Азъ ви казвамъ, че тѣ виждатъ своето божество! — извика отъ страна Вестиний.

Веднага нѣколица августови приближени се обърнахъ къмъ Хилона:

— Ей, старикъ, ти ги познавашъ добрѣ, кажи ни, що виждатъ тѣ?

А грѣкѣтъ разлѣ виното по туниката си и отговори:

— Въскресението изъ мъртвитѣ!

И той така се затресе, че гоститѣ, които бѣхъ около него, громко се изсмѣхъ.

*) Изражение, което значи „глупецъ надъ глупцитѣ“.